

rek, melyeket be-
szőrejtvény ver-
hogy nem közöl-
obb lesz, ha majd
ét, ha a fürdőből
or látogatsz meg
s magad veszed át
talán sorát kerít-
ényed nem közöl-
mak írva benne. —
alkalmasint meg
nem emlékezem.
nyi ezer olvasóra
oldini Emma és
jók, de ezekkel
bbi nem sikerült.
t küldtetek, csak
gy kell szerkesz-
avak egyes részei
egalább olyanfor-
kis leányok per-
ul. — **Észtegar**
annak idején csak-
Sarolta és Irma.
gy a »Kis Lap«
melyben szerepel-
lapra úgy kellett
k »a Forgó bácsi
m különben, hogy
adbeli küldeményt.
et egyenkint itt elő-
l nem közölhetek.

g.

adakozott:

Matildka 1 frt.,
A már eddig ki-
itt 263 frt. 85 kr.

telepítésére ada-
rt. 40 kr., Dobay
0 kr., Dobai Zsiga
— A már eddig
együtt 264 frt.
et« július 20-ki

javára: Weisz
1 frt. — A már
rral együtt 9 frt.
a a kegyes ada-
rgó bácsi.

thenaeum-épület.
részv. társulat.

A NAPÓRA.. (Lád a 39. lapon.)

XXV. kötet, 4. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. július 29-én.

AZ IGAZI HŐS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

EZEN fogta Elemért és oldalt fordulva vezette az erdő felé. Én meg Árpád követtük, miközben Árpád ismételtén mormogott valamit a »gyáva kis ficzkóról, a ki megrontja a mások mulatságát.« Nem szóltam ellene semmit, de titokban hálados voltam a kis Elemér iránt, hogy őszintén megmondta, hogy fél a bikától; mert ha ő nem teszi, szégyenszemre én lettem volna kénytelen kimondani, hogy félek a csorda közt keresztül menni.

De annál is inkább bámultam Árpád hősiségét s e naptól fogva még inkább hittem, hogy ő az igazi hős.

De most az egyszer mindnyájunknak szükségünk volt, ha nem is hősiségre, de legalább kitartásra. Az erdő, melybe behatoltunk, nagyon sűrű, bozótos volt s ugyan csak keservesen kellett vergődnünk, kapaszkodnunk túskebokrok, vizmosások közt, végre pedig egy nagy szakadékhoz értünk, melyen semmiképen sem lehetett keresztül jutni; pedig keresztül kellett volna mennünk, hogy helyes irányban haladjunk.

— Most már mit tegyünk! szólt Árpád boszusan.

— Nem tehetünk egyebet, mint hogy megkerüljük, felelt Jani.

Árpád meg én boszankodtunk; de okosabbat nem tudtunk mondani s követük Janit és Elemért. Egyszerre azonban Árpád felkiáltott:

— De hát tulajdonképen hol va-

gyunk? Én itt soha sem jártam, utoljára még eltévedünk.

— Biz' én magam sem tudom, hol vagyunk, felelt Jani. De valahová majd csak kijutunk.

— Alig hiszem, szólt Árpád. Alkalmasint itt hálunk az erdőben.

E kilátásnak én nem nagyon örültem, a kis Elemér meg úgy megijedt, hogy elpityeredett, mire Árpád nagyot nevetett.

— No bizony, van is mitől megijedni, mondá. Nincs a mi vidékünkön se farkas, se medve, az idő csöndes, meleg, pompásan fogunk aludni a fák alatt.

Én e nyugalmat bámultam, de mégis jobban szerettem, mikor Jani így szólt:

— Nagy bajunk nem eshetnék, az igaz, de mégis jobb lenne otthon vacsorálni és kényelmes ágyban feküdni. Menjünk csak tovább.

Jó ideig mentünk s már meglehetősen elfáradtunk. A kis Elemér alig bírta a lábát, sőt Árpád is azt mondta, hogy sokáig már nem gyalogol, inkább lefekszik. De Jani éppen ekkor így szólt:

— Nézzétek, itt egy kis csermely foly. Azt biztosan tudom, hogy egész környékünkön nincs más patakocska, mint a mely a mi kertünk mellett szakad a Dunába. Ha tehát e patakcsa mentén megyünk tovább, okvetetlenül haza jutunk.

— Ez már igaz. Akkor hát menjünk szaporán, szólt Árpád.

Az a tudat, hogy jó uton vagyunk, új erőt adott mindnyájunknak, szaporán neki indultunk. Az ut itt sem volt kellemes, a kis patak sokszor olyan szűk hasadékok közt folyt, hogy kénytelenek vol-

tunk lehozni czipőnket és a vízben gázolni, míg újra kiszélesedett a part. De nagy örömünkre végre eljutottunk olyan helyre, melynél Árpád fölkiáltott:

— Ezt a helyet ismerem, tavaly itt volt nyári multságunk.

Innen már rövidebb utat is tudott a kanyargós patak folyásánál s ez jó is volt, mert már esteledett. Mire beértünk a házhoz, már sötét este volt. De ezt nem bántuk.

— Még jó, hogy sötét van, szólt Árpád. A kerten át megyünk be szobánkba s átöltözünk, mert ilyen sáros, tépett ruhában ugyan bajos volna apám elébe lépni. Gyere Pali, te különösen siralmas állapotban vagy.

Előre siettem vele s hálás voltam jó ötleteért, mert csakugyan rettentően tönkre tettem a ruhámat. Mikor a vacsoránál megjelentünk, láttam, hogy Jani bizony nem öltözött át, csak lekefélte ruháját és nem is titkolta szülei előtt apró kalandjainkat. A bácsi pedig jóízűt nevetett s mindnyájan vidáman tértünk aludni.

— — Itt Pali bácsi újra félbeszakította elbeszélését.

— Most pedig mi is mehetünk vacsorálni és aztán aludni. Maj holnap folytatjuk.

Várnunk kellett másnapig, de időközben sokat tanakodtunk a bácsi elbeszélése fölött és mikor másnap este megint együtt voltunk, egyikünk így szólt:

— De bácsikám, mi még mindig nem látjuk a hőst . . . pedig azt mondta, hogy egy kis hősről fog nekünk beszélni. Bizonyosan csak meg akart tréfálni, ugy-e?

— Nem én, kedves fiam. De előre mondtam, hogy magatoknak kell kitalálnotok, ki volt a hős.

— Mi pedig nem tudjuk eddig kitalálni, szólt Erzsike. Gyuri azt mondta, hogy ő Árpádot tartja igazi hősnak, mert Árpád ugyancsak elszánt fiú volt. De én bizony nem tartom azt valami nagy hősiségnek, ha valaki szembe akar szállni a bikával, ez inkább oktalanság. Persze, mégis vitézebb, mint a többiek. Hát csakugyan ő volt a hős?

— Én nem mondom, hogy ő volt, sem azt, hogy nem volt, felelt a bácsi. Ha figyelmesen hallgattok, előbb-utóbb kitaláljátok. Az a bika-história persze nem épen nagy hősiség: de már mondtam nektek, hogy minden rendkívüli cselekedett nélkül is lehet valaki kitünő, ha jószívű, nagylelkű, figyelmes.

— Igen, és Pali bácsi bizonyosan elmond még valami olyan kalandot is, a melynél ezt észrevevessük, szólt Gyuri.

— Kalandot? Miféle kalandot kívánatok? Talán azt hiszitek, hogy oroszlánokkal vagy legalább is medvékkel viaskodtunk? Arra nem volt alkalmunk. De ha épen valami kisebb kalandot képzeltek, hát az történt elég. Egy napon korán ébredtem föl s mert nagyon szép volt az idő, gyorsan felöltöztem és kimentem a kertbe, onnan pedig a Duna partjára. Jó darabon sétáltam, midőn a parton egy öreges férfit pillantottam meg, mellette pedig egy szintén öreges asszonyt. A férfi halászott s én oda menve kíváncsian lestem, akad-e halacska a hálóba. A mint oda értem, az asszony így szólt:

— Ej de korán fölkel az ifiur. Talán szintén halászni indult?

— Nem biz' én, nénemasszony, csak ugy sétálgatok. Nincs is hálóm vagy halászorgom, hogy halászgassak.

— No várjon csak, szólalt meg a férfi, a legelső halat, melyet fogok, magának adom. Legalább fognak csodálkozni otthon, mikép foghatta pusztá kézzel.

Magam is nevettem a tréfán és csakhamar jó barátok lettünk, elmondtam, ki vagyok és hogy látogatóba jöttem ide rokonaimhoz.

— Ah, rokona a Kartali ifiuraknak? Oh azokat jól ismerjük, még Budapestről is s ott is sokszor találkoztunk velök, szólt az asszony.

— Budapesten? Hát maguk is jártak Budapesten?

— Hogyne, ott laktunk, kérem alászan. Igen, az uram inas volt egy híres tudósnál, a ki profeszor, bizonyosan halotta is ifiuracskám a hírét...

— Nem hiszem, nem ismerem én még a tudósokat.

— Lehetetlen! No mindegy, azért mégis híres tudós és Mátyásnak, már tudniillik az uramnak igen jó dolga volt nála... mert tudni kell, ifiuracskám, hogy Mátyás nem olyan közönséges ember ám, szereti a tudományokat, tud ám olvasni és a gazdánk igen okosan beszélgetett, egész gyönyörűség volt hallgatni. Mert én meg mint szakácsné voltam ott, tudja.

— De hát mért hagyták el, ha olyan jó helyök volt?

— Hja, meg volt annak a nagy oka, kedves ifiuracskám. A tudós profeszor nagyon jó ember volt, hanem a neje, az

halálra boszantott engemet, azért hát ott-hagytam a szolgálatot és Mátyásnak velem kellett jönnie, mert elhatároztuk, hogy ide haza költözünk falunkba.

Mátyás barátom nagyot sohajtott, mintha nem volna nagyon kedvére, hogy így történt a dolog. De nem szólt semmit, hanem Mátyásné asszonyom beszélt tovább:

— Hála istennek, van miből megélnünk, nem szorulunk senkire. Van házunk, kertünk, egy kis földcsékénk és így szépen megélhetünk. Nem is volna semmi bajunk, ha volna itt is olyan nagy iskola, hogy Bercezi fiunk tovább tanulhatna.

— Gimnáziumba jár a fiok?

— Oda bizony, felelt Mátyásné asszony büszkén. Azaz csak járt... a meddig Budapesten laktunk, de most nem fog tovább járhatni, mert annyi pénzünk nincs, hogy a városban tarthassuk. Már a mult esztendőt sem fejezhette be, velünk kellett jönnie és csak nagy kérésre engedték meg, hogy ha itthon a maga emberiségéből el tud készülni, hát jelentse magát vizsgálatra. Tanul is a szegény fiu, szinte bele sápad. Oh, nagyon szorgalmas, nagyon okos fiu az én Bercezim, doktornak szántuk. Oh, örökre boldogtalan lesz, de még magam is az leszek, ha nem fog tovább tanulhatni és itt reked egyszerű szántóvetőnek.

— Ugy is lehet belőle derék, hasznos ember, szólt közbe Mátyás gazda szeliden.

— Lehet, lehet! pattogott az asszony. Persze, hogy lehet derék ember, de mikor amugy tudós lehetne belőle,

talán olyan híres ember is, mint a mi professzor gazdánk volt.

— No hát akkor ott kellett volna maradnunk gazdánknál és fiunk kedvéért elszenvedni holmi kis kellemetlenségeket is.

Mátyás gazda ezt majdnem félénk hangon mondta s bár fiatal, tapasztalatlan fiu voltam, azt mégis észre vettem, hogy Mátyás gazda nagyon jámbor,

jó emberke, míg a felesége katonás menyecske. Alkalmasint össze is pöröltek volna, de szerencsére Mátyás épen ekkor kihuzta a hálót s ebben jókora hal fickándozott.

— Ez a magáé, ifiuracskám, mondá jószívién. Igértem, oda is adom.

Megörültem a halacsának, melyet Mátyás gazda ügyesen zsinórra fűzött, úgy hogy kényelmesen tarthattam. Aztán újra

A GÖRÉNY. (Lásd az 55. lapon.)

beszélgettünk s kérdezték tőlem, én is Budapesten járok-e iskolába.

— Még nem, de meglehet, hogy oda kerülök. Azt majd mamácskám fogja elhatározni a bácsival.

— Oh, bizonyosan magával viszi a bácsikája s a többi ifiurakkal együtt fog tanulni, szólt Mátyásné asszony. Boldog gyermekek! Ha az én fiam is oly könnyen oda juthatna!

— No, azon most hiába sopánkodunk, szólt közbe Mátyás. De úgy látom, az ifiurat érdekli a halászat, hát mondok valamit. Én magam is sok időt töltök halászással és van igen kényelmes, nagy halászbárkám. Tudom, Kartali urnak is van csónakja, de ez nem olyan nagy, nem is olyan biztos, mint az én bárkám. Ha az ifiurak talán kedvet kapnának halászni, nagyon szívesen kivinném a Dunára. Jól

ismerem a folyót, tudom, hol lehet legtöbb halat fogni.

— Az ám, szólt az asszony, az uram híres halász. És el lehetne látogatni a nagy szigetre, ott rendezni ozsonnát.

— Oh, az nagyon kellemes kirándulás volna, mondám örömmel. Megmondom otthon, bizonyosan ráállnak a többiek is.

Elbucusztam a jó emberektől és siettem haza. Nagy csodálkozással fogadtak, mikor látták, hogy eleven halat hoztam.

— Ugy-e, ez a mesterség? mondám nevetve. Pedig nem volt se hálóm, se horgom.

— Oh, én azért tudom, hogy fogtad, tréfálkozott Árpád. Füttyntettél a halaknak és ők kiugráltak a partra.

— No's, mondd el csak komolyan, hogy jutottál hozzá, kérdé a bácsi.

— A jó Mátyás gazda adta, felelém. Ott a folyó partján ismerkedtem meg vele és azt is mondta, hogy van neki nagy halászbarkája, ha kedvünk volna, elvinne halászati kirándulásra.

Ezt a hirt a fiuk nagy örömmel fogadták. Árpád lármásan kiáltá:

— Éljen a derék Mátyás! Rég nem láttam ugyan, de az bizonyos, hogy nagyon derék ember. El is megyünk, minden halat kifogunk a Dunából. Ugy-e, kedves apa, elmehetünk?

— Mátyás valóban derék, gondos ember. Nincs semmi kifogásom, ha velem mentek.

Erre olyan örömszivaj lett, hogy a bácsi legokosabbnak találta elmenekülni. Mi pedig elhatároztuk, hogy délelőtt meglátogatjuk Mátyás barátunkat és megállapodunk vele, mikor lesz a nagy halászat.

El is indultunk, Jani tudta, melyik a Mátyás gazda háza és csapatostul nyitotunk be. Egyszerű, de csinos, rendes házacskva volt, gondosan ápolt kert közepén. Mátyás gazda épen a kertben dolgozott s igen megörült látogatásunknak, be is vezetett azonnal a szobába, hol a felesége varrogatott, az ablaknál pedig Berczi irt nagy szorgalommal. Mátyásné asszonyom is nagyon megörült, mikor beléptünk.

— Nagyon örvendek a ritka szerencsének . . . tessék helyet foglalni szegény házunkban, kedves ifurak . . . ide a padra . . . meg oda a nagy székbe. Berczi fiam, gyere elő . . . ez a fiam . . . most is tanul, nagyon szorgalmasan tanul, sokat dolgozik. Köszönj az ifiuraknak, kik megtiszteltek látogatásukkal.

Berczi meglehetősen ügyetlenül és kedvetlenül köszönt, de nem szólt egy árva szót sem. Magas, sápadt fiu volt, körülbelül egykoru Janival.

(Folytatása következik.)

A VAK KOLDUS.

— Mese. —

Egy öreg vak koldus egyszer vasárnap a templom ajtajába ült, hol sok ajtatóskodó járt ki és be. De a szegény vaknak bizony csak kevesen dobtak egy-egy filléryi alamizsnát.

Nem messze állt a király főkamarása, a ki igen jószívü férfiu volt s boszankodott, hogy annyi gazdag ember közönyösen megy el a szegény vak öreg mellett. De hát mit tegyen? Az emberekre nem lehet ráparancsolni, hogy jótékonyak legyenek.

A főkamárásnak mégis jutott eszébe valami. Odament az öreg mellé, leült hozzá a padra és nyájasan beszélgetett

vele. Mikor aztán az emberek jöttek mentek s látták, hogy a király kedves embere ott ül a vak mellett, mindenki sietett gazdag alamizsnát adni a szegény öregnek, még pedig nem is holmi aprópénzt, hanem huszast, tallért, sőt még aranyat is. Mert az egyik titokban olyanformát gondolt, hogy az a vak öreg talán mégis valami érdemes szerencsétlen ember, ha a király kamarása is szóba áll vele; a másik meg hivalkodni akart jótékonyásával a kamarás előtt, a harmadik meg arra gondolt, hogy haszna lehet belőle, ha a kamarás megmondja a királynak, milyen jótékony ember.

A szegény ember ugyancsak bámult a gazdag ajándékokon, mikor a huszasokat, tallérokat tapogatta. Végre aztán hálásán mondá a kamarásnak:

— Oh uram, ezek az emberek jót tesznek velem, mert tudják, hogy te látod őket; de igazi jótevőm te vagy és téged meg fog jutalmazni az, a kit senki sem lát, de a ki a mennyekből mindnyájunk tetteit látja!

A KRISTÁLY ÉS A JÉGCSAP.

— Mese. —

VERŐFÉNYES, hideg téli reggelen csillogó kristálydarab feküdt egy tudós ablakán. Kint pedig az eresztől nagy jégcsap függött alá.

— Hiába büszkélkedel, szólt a jégcsap a kristályhoz. Én is csak olyan vagyok, mint te.

— Csak látszol, de nem vagy, felelt a kristály nyugodtan.

— Nemesak látszom, hanem egyformák vagyunk is, hiába dolyfösködöl. Ime nézd, a fölkelő nap sugarai bennem ép úgy csillognak, mint benned.

A kristály elhallgatott. A nap pedig emelkedett és dél felé a tél daczára is kissé melegített. És amint melegített, elolvasztotta a jégcsapot, mely egészen szétesöpögött és az utolsó darabkája végre leesett a sárba.

— Lásd, szólt a kristály, így jár, a ki külső látszatában elbizakodik. A mint az igazság napja rásüt, szétfoszlik a hazugság és mindenki láthatja, mit ért a hamis külső látszat.

Es az igaz kristály tovább is ott ragyogott a nap sugaraiban.

A NAPÓRA.

(Képpel a czimlapon.)

MEZ itten, öreg bácsi mondja?
Kelmednek van itt mindenre gondolja.
Mint aféle pásztora e helynek,
Minden füvet ismer itten kelmed.

»Felelek is minden kérdő szóra:
Ifjuracsám, ez itten napóra.
Ha ide süt az ég fényes napja,
Ez a szerszám az időt mutatja.«

Hihetetlen, mert hát, — engedelmet, —
Azt vélem csak tréfálkozik kelmed.
Hisz', ha óra volna ez, — elvégre
Ketyegését hallani is kéne.

»Más dolog az ifjuracsám, kincsem,
Bizony ennek masinája nincsen.
Nem nézzük itt csak a fényt s az árnyat
S abból tudjuk, hogy mikor üt, hányat.

Nézze csak mint vetődik az árnyék —
Látom ebből: fél kettőre jár még* . . .
Megfelelt rá bácsi, a mit kértem,
Félig meddig már magam is értem.

A GÖRÉNY.

(Képpel az 53. lapon.)

AZ állatvilágban is vannak hatalmas, veszedelmes rablók, melyek vakmerően rátámadnak mindenre és mindenkire, akit előtalálnak; és vannak gyáva alattomos tolvajok, melyek csak lappangva, az éj sötétében mernek előbujni, zajtalanul lopózkodnak be prédáért és csak a gyöngeket, tehetetleneket merik megtámadni, a veszedelem elől pedig elfutnak.

Ilyen tolvaj a görény is, mely nálunk mindenfelé otthonos. A menyétek fajtájából való és igen előkelő rokonai vannak, minő például a czoboly, hermelin, nyuszt, melyeknek a prémjük igen drága, becses portéka s pompás díszruhák ékítésére szolgál. A görény a legutolsó helyen áll az egész családban, az ő bundája nem sokat ér és így még ezzel sem szerethető kárpotlást a sok pusztításért, melyet elkövet.

Ha valahol majorság közelében görény üti fel a tanyáját, ott nagy a csirke, liba, kacska és minden apró jószág veszedelme. Nesztelenül, meglapulva közeledik s hirtelen rohán meg kiszemelt áldozatát, nyakába harap és elhurcolja. Ejenkint betör az udvarra, sőt benyomul sokszor a ketreczbe is, mert kitűnően tud mászni és teste olyan haj-

lékony, simulékony, hogy nagyon szűk lézagon is befér. Ha prédáját el nem viheti, ott a ketreczben szivja ki véré s

CZIGÁNY TANYA. (Lásd az 58. lapon.)

egész rakás tyukot, libát megöl, úgy hogy a gazdasszony reggelre rémülten látja a gonosz látogató garázdálkodását. Termé-

szetesen üldözöbe is veszik ám aztán, de megfogni nem könnyű dolog, mert igen ügyesen el tud rejtőzni minden kis oduban, szakadékban.

Kint a mezőn szintén gonoszul garázdálkodik. Ha nem juthat be a baromfi-udvarra, akkor a szabadon keres prédát, elpusztítja a kis madarakat, fiatal nyulakat, minden gyöngébb kis állatot, mely utjába kerül. Mint ilyen kárteknő állatot az emberek persze nem is kimélik s azért rajta vannak, hogy kipusztítsák. Leginkább csapóvassal lehet megfogni, melyet olyan helyre tesznek, hol a görény járt szokott. Éjjel, mikor gyanútlanul indul tolvajutjára, egyszerre csak azt veszi észre, hogy lábát megfogta valami és nem ereszti. Reggelre ott találják fogva s a gonosz aztán életével lakol sok tolvajságáért.

CZIGÁNY-TANYA.

(Képpel az 56. és 57. lapokon.)

FALUVÉGEN düledezt házak,
A cigányok ott tanyáznak.
Barna bőrű ronggyos népek,
Bizony egy csöppet sem szépek.

Nem baráti a munkának
Inkább éheznek és fáznak.
Mert hát csupán verejtékkel
Szerezhető ruha s étel.

Ha már gyomeruk nagyon korog,
Van csak inyükre a dolog.
Megfoltoznak egy-egy üstöt,
Abból kerül vékony früstök.

Mai nap, ki dolgot kerül,
Jólét arra soh' sem derül.
Ha meg él is, cigányképen
Tengődik a faluvéken.

A BÁBU KALANDJA.

— Mese, képekkel. —

TUDOM, sok szép bábut láttatok, de nálamnál szebbet aligha. Azt hiszem, nem is volt sok szebb bábu mint én és azt nem csupán én gondoltam így, hanem mondták mások is igen sokan, még pedig nemcsak bábuk, hanem valóságos élő emberek. A legfinomabb anyagból voltam készítve, még pedig oly mesterségesen, hogy ha a mellemet megnyomták, azt kiáltottam, hogy »ma—ma«! Fejem porcellánból volt, szép kék szemekkel, hosszú fekete hajjal; ajkaim pirosak voltak és mosolyogtak, kezeim pedig olyan szépek, formásak valának, hogy akár melyikgrófkisasszony is megirigyelhette

volna. Dicsértek is nagyon, mikor elkészültem és én magam is hittem, hogy a milyen gyönyörű vagyok, fényes sorsra jutok és mindig boldog leszek.

Nemcsak hittem ezt, hanem ugyan-csak összepöröltem bábutársaimmal, ha valamelyik mást mert mondani. Csakhogy nem mert ám, mert mind nagy tisztelettel nézett reám, aztán meg, úgy gondolom, nem is tudtak sokkal többet a világról jó magamnál, mert mindnyájan ujdonsült bábuk voltunk, nem láttunk, nem tapasztaltunk semmit. De egymást kíváncsian nézegettük végig és én meglepedéssel tapasztaltam, hogy én vagyok valamennyi közt a legkülönb, mert legszebb és legdrágább vagyok.

A mint a munkás elkészített, többi bábutársaimmal begöngyöltek finom papirba s egy boltban üveges szekrénybe tettek. A mint ott feküdtünk, mihamar kitáltuk, mért tettek oda s lestük, melyik lesz közülünk az a szerencsés, a kit legelőször megvesz valaki.

Sokáig feküdtünk ott, mignem egy napon több uri nő lépett a boltba s egyikök így szólt:

— Nézd, Lórikám, itt van bábu elég, választhatsz.

Lórika már majdnem egészen nagy leány volt. Odalépett az üveges szekrényhez és fürkészőleg nézegettettrajtunk végig, de nem szólt semmit. Mit gondoltak bábutársaim, nem tudom, de én aggódva lestem, melyikünket fogja választani. Bizonyos voltam ugyan benne, hogy én vagyok a legszebb, de hátha Lórika másképp gondolkodik? Mellettem egy szőke bábu feküdt s most attól rettegtem, hogy hátha valaki-

nek a szőke jobban tetszik, mint a barna? És Lórika épen előttünk állt meg, nézett sokáig, de nem tudhattam, reám néz-e vagy a kis szőskére? Aggodalmamban már szinte kivántam, bár csak szőke hajat adtak volna nekem is. Hát még mikor Lórika oda nyult a szekrénybe és kezébe vette a szőskét! Majd megpukkadtam mérgemben s csak azon csodálkoztam, hogy szőke bábutársam épen nem ujjongott valami nagyon, sőt mintha így szólt volna:

— Jaj, csak jó kis leányka kezébe jutnék!

Ha ráértem volna nagy boszuságomtól, nevettem volna ezen, mert hiszen láthatta, hogy előkelő uri leány a vevő. Mit akar még többet?

Boszuságom nem tartott sokáig, mert Lórika csakhamar visszatette a szőskét helyére és így szólt:

— Szébb ez a másik, ezt veszem meg.

Engem vett elő és most persze annál nagyobb volt diadalézetem. Oda se néztem többé társaimra, hanem a mint Lórika szorongatott, kiáltoztam »ma—ma« olyan hangosan, a mint csak birtam. Nevetek is rajta sokat, láttam, hogy megnyertem tetszésöket.

A mi ezután történt, az kissé kellemetlen volt. Begöngyöltek vastag csomagoló papirba és összekötöztek, úgy hogy akár meg is fulhattam volna. Szerencsére nekünk bábuknak nincs szükségünk levegőre. Aztán éreztem, hogy valaki gyöngéden a karjába vesz és visz, de hogy hová, azt természetesen nem láthattam, mert nagyon gondosan be voltam csomagolva. Nem sokára azt éreztem, hogy letesznek, aztán leszedték rólam a vastag papírt s

egy szép szobában, asztalon fekvé találtam magamat. De alighogy kissé körülnéztem, két kedves kicsi leányka jött a szobába s mielőtt ezek megpillanthattak volna, Lórika hirtelen kendőt borított reám, fölkapott és elrejtett.

Eleinte haragudtam, hogy eldugnak a kis leányok elől, kik bizonyosan nagyon örültek volna, ha megláthatnak. De csakhamar megnyugodtam, mert észrevettem, hogy itt készül valami, alkalmasint kedves meglepetés valaki számára.

Lórika, mikor a kicsinyek nem voltak a szobában, elővett, méregetett és csakhamar kitaláltam, hogy ruhát varr reám, még pedig gyönyörű ruháskát. Egyszer így szólt a mamához:

— Mindig félek, hogy meglesnek a kicsinyek s akkor el lesz árulva a születésnap meglepetés.

Most már értettem, — születésnap ajándéknak voltam szánva az egyik kis leányka számára. Erre természetesen még büszkébb lettem és nyugodtam türtem, hogy még egy kis ideig rejtve legyek. Majd ha megjön a napja, annál inkább fogok pompázni.

Két-három nap mulva elkészültek a ruháskáim, Lórika felöltöztetett s elégedetten mondá:

— Csakugyan, nagyon szép bábu!

Ezt én rég tudtam és hittem magamról, de nagyon jól esett tőle is hallanom. A Lórika és mamája beszédéből aztán megtudtam azt is, hogy a kis Lujzának vagyok szánva és hogy bizonyosan nagy öröme lesz bennem. Teljesen meg voltam elégedve sorsommal, bár e mellett ilyenformát is gondoltam:

— Nagyon természetes, hiszen ilyen remek szép bábu, mint én, nem is járhat máskép. Képelem, többi társaim még most is ott busulnak a boltban és várják a jó szerencsét. Kivált az az én szösze

szomszédom . . . no, az ugyan soha sem jut olyan fényes helyzetbe, mint én. Jaj de szeretném, ha még egyszer találkoznánk! Hogy irigyelne!

Végre megvirradt a nagy nap, melyet oly nagyon vártam, a kis Lujza születésnapja. Nyár közepén volt, gyönyörű napfényes reggel, mikor Lórika elővett és kivitt magával a tornácra, hol a család reggelizett, s hol kendővel eltakart. A kis Lujzát mindnyájan ölelgették, csókolgatták és mindenki adott neki valami ajándékot, az apa szép képes könyvet, a mama bábukonyhát; még a kis Emmike is oda adta neki, a mi legbecsesebbje volt: kanári madárkáját, a mi persze csak úgy volt, hogy a madárka azután is minkettejöknek dalolt, mint előbb. Lórika így szólt:

— Én is adok neked valamit, de azt a kertben találod meg. Ha megreggeliztél, menj ki Emmikével és keresd meg.

Lujza gyorsan itta kávéját, de Lórika mégis hamarabb elkészült, fölkapott engemet és sietett velem ki a kertbe. Sokáig ment a bokrok, virágágyak közt, míg végre olyan helyre ért, hol a fák sűrűn álltak egymás mellett. Itt két fa közt függő hintaágy volt megerősítve s ebbe tett be Lórika engemet.

— Így ni, mondá. Itt együtt találja,
a mit rég kívánt, a hintaágyat és a bábút.
Lesz öröme, mikor rátalál.

Gyorsan távozott és én magamra
maradtam. Sokáig feküdtem ott a hinta-
ágyban, melyet a szellő ringatott s már
szinte unni kezdtem a várakozást, mikor
messziről hangos nevetést hallottam s
Lórika hangjára ráismertem.

— Keresd csak, majd rátalálsz. Én
nem mondom meg, micsoda, sem azt hogy
hol van.

Ugy szerettem volna kiáltani: »Itt
vagyok!«, de hát nem tudtam s lesnem
kellett, mikor téved már közel kis urnóm.
Biz az sokáig tartott, akárhányszor alig
pár lépésnyire ment el, de véletlenül épen
csak felém nem nézett. Minden bokrot
megmotoszott és végre, a mint épen az
erdőske tulsó szélére akart menni, egye-
nesen a hintaágnak szaladt neki. Szinte
elnémult nagy ámulatában, összecsapta
kezeit és nagy sokára fölkiáltott:

— Emmike . . . nézd!
Hintaágy, a milyen a néniék-
nél Esztikének van . . . és
benne gyönyörű bábu! Oh, az
a kedves jó Lórika!

Ölébe kapott, ugrált, tán-
czolt örömében, aztán muto-
gatta testvérkéjének, milyen
szép hajam, szemem, ruhám
van s így Lujza is,
én is teljesen bol-
dogok és elégedet-
tek voltunk.

Volt a háznál még valaki, a kiről eddig nem szóltam, pedig nevezetes volt ez a valaki: Vidor, a gyermekek kedvencz kutyája. Roppant fürge, víg ficzkó volt s innen kaphatta nevét is; örökké játszott a gyermekekkel s ezek kényeztették és nagyon szerették, mert okos kutya is volt, a mit parancsoltak neki, szájában fogva elvitte egyik szobából a másikba, vagy a szobából a kertbe. Én már láttam őt, mikor Lórika öltöztetett; de Vidor nem látott engemet, vagy nem igen ügyelt reám.

Most azonban, hogy a leánykák velem foglalkoztak, dédelgettek, Vidorral pedig nem törődtek, a kényes kedvencz irigy és féltékeny lett. Gyanusan morgott, vinnogott és mindenkép magára akarta vonni a figyelmét, úgy hogy Lujza végre kitalálta, mi a baja.

— Oh te csunya Vidor, hát te haragszol az én kedves uj bábumra? Erre a gyönyörűséges Viczára? Nézd csak, milyen szép!

Odatartott engem a kutya elé, de hát Vidor, ha kutyának még olyan okos volt is, mégis csak oktalan ficzkó volt, nem tetszettem neki. Haragosan mordult reám s én bizony majd meg is ijedtem, de kis urnóm csak nevetett. Nagyon mulattatta a kutya féltékenysége s folyton oda tartogatott eléje, Vidor hozzám kapott, de Lujza mindig hamar elkapott. Ezalatt Emmike a hintaágyban ringatózott s ujjongott örömeiben.

— Jaj de kellemes ez! Ugy-e megengeded, Lujzácska?

Lujzácska jó kis leányka volt s hagyta Emmikét ringatózni, míg csak bele nem unt.

— Most már elég volt, menjünk be, szólt Emmike.

— Oh, én még nem megyek, hiszen én még meg sem próbáltam a hintaágyat. Menj be, magaddal viheted Vidort.

Emmike elment a kutyával, Lujza pedig, engemet magához ölelve, belefeküdt a hintaágyba és ringatózott. Az már igaz, hogy ez nagyon kellemes volt! Mintha csak bölesőben ringattak volna. És Lujzácska engemet dédelgetve dalolgatni kezdett, biztatott, hogy aludjam, addig-addig, míg a ringatózásban ő aludt el szépecskén.

Ezt nem bántam, mert nem is sejtettem, milyen veszedelem következhetik ebből reám. Épen azon gondolkoztam, milyen fényesen teljesültek reményeim, mikor Lujzácska szendergés közben oldalt fordult és én nagy ijedséggel azt vettem észre, hogy egészen oldalt, a hintaágy szélére esem. De a kis leány kezében tartott, álmában sem eresztett el. Igen, de csakhamar megint megmozdult s ekkor már egészen kibuktam... le is estem volna a földre, ha Lujzácska fogva nem tartja ruhámat. De hátha mélyen elalszik és elereszt?

Ott csüngtem a levegőben s egy ideig azzal vigasztalódtam, hogy ha leesem is, nem lesz valami nagy bajom, mert puha pazsit van alattunk. Amde szörnyű rémületemre egyszerre mit látok! Vidor, a gonosz Vidor elhagyta Emmikét, visszatért hozzánk s megállva a hintaágy alatt, fenyegetőleg tekintett föl reám. Ha Lujza elereszt, egyenesen az ellenségem torkába esem!

És alighogy ezt a szörnyüséget megdöntöttem, már meg is történt! A kis leány megint megmozdult álmában, ujjai szétnyíltak, eleresztett s én leestem egyenesen Vidor elé.

Mint a vérszomjas tigris, úgy ugrott reám, szájába kapott és elrohant velem. Majd meghaltam ijedtemben . . . mit fog most ez a szörnyeteg velem csinálni! Csak rohant folyton, néha mérgesen megrázogatott s bizonyos voltam benne, hogy darabokra tép. Ezért a mint egyszer jobban össze szoritotta fogait, hangosan kiáltottam: »Ma—ma!«

Erre meghökkenkett ám Vidor s hirtelen kiejtett szájából. Remélni kezdtem, hogy megijed és elfut; de a gonosz nem ijedt meg. Nehány perczig dühösen ugatva ugrált körültem, aztán megint hirtelen szájába kapott. Mivel pedig újra összenyomott, hát persze újra kiáltottam; Vidor újra meghökkenkett, de most nem a földre ejtett, hanem nagyot ugrott és a mint feje lódult, én kisiklottam szájából és magasra röpültem. Egy bokor tetején akadtam meg s ott maradtam függve. A gonosz Vidor, ezt látva, még egyet-kettőt kaffantott, aztán elszaladt.

Ott függtem hát a magasban, kétségbeesett állapotban. Mi lesz belőlem, reám találnak-e? Keresni bizonyosan fognak, de ki tudja, mikor látnak meg itt a bokor tetején! És ha eddig eső jön és szétáztat!

Félelmem nem is volt hiába való. Egész nap ott függtem, de senki sem jött felém, mert a kertnek éppen egyik félreeső részében voltam. Messziről hallottam Lujzácska szavát, sirt, kétségbe volt esve,

hogy elvesztett. Másnap Emmikével együtt egészen közel mentek el és nézegettek minden bokor alatt, beszéltek, hogy a gonosz Vidor rejthetett el valahová. Persze, csak lent a földön kerestek, nem képzelték, hogy magasan fent vagyok a bokor tetején.

Aztán jött eső és áztatott, sokáig áztatott. Arczomról leázott a festék, szép hajam levált fejemről, gyönyörű ruhácskám tönkre ment; borzadva gondoltam rá, milyen lehetek, valjon Lujzácska szeretni fog-e, ha megtalál? Még talán össze lehet igazítani, biztattam magamat.

Harmadnapra az eső ellállott, megint sétáltak a kertben s Lujza és Emmike megint felém jöttek. Szorongva vártam, meglátnak-e. Igen, megláttak és — nagyot nevettek!

— Nézd, Emmike, ott az első bábum, melyet Lórika adott. Valjon hogy jutott oda? Vegyük le. Hogy tönkre ment szegény!

Levettek, nézegettek és megint nevettek. Beszédjökéből megtudtam, hogy mikor én eltűntem, Lujzácska megvigasztalására a mama azonnal vett neki egy másik bábút.

— Ezt oda adjuk a kertésznő Boriskájának, az még eljátszik vele, szolt Emmike.

Lujzácska beleegyezett, mindjárt el is vittek a kertészlakba és oda adtak Boriskának. Ez megörült s ócska rongyokból csinált nekem ruhát.

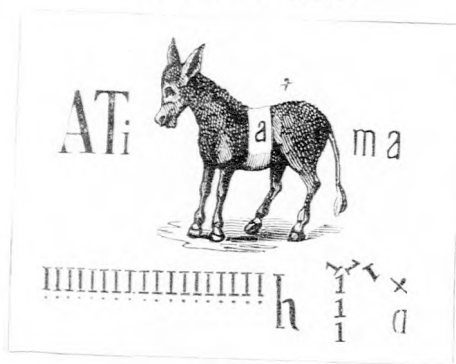
— Csunyanak csunya, de azért lehet vele játszani.

Borzasztó volt ezt hallani nekem, a ki legszebb bábu voltam és úgy elbizakodtam. Hát még mikor másnap Lujza és Emmike ismét ott sétáltak s magukkal

hozták az új bábút! Ráismertem arra a szöske bábura, mely szomszédomból volt a boltban s melyről olyan kicsinylőleg, megvetőleg beszéltem!

Most már meg vagyok alázva, meg vagyok büntetve s későn láttam be, hogy a hiu szépség nem elég a boldogsághoz, mert a szépség elmulhatik s a kinek nincs más jó tulajdona, úgy jár mint én, a ki örülök, ha Boriska szánalomból néha rám tekint.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK

A »KIS LAP« XXV. köt. 2-ik számában közölt rejtvény megfejtése:

„Téli körte“

Helyesen fejtették meg: Szily Margit, Poldini Emma és Lujza, Pintér Teréz, Zsolnay Irma, Schmidl Olga és Miklós, Fligl József, Weisz Nándor és Béla, Redlich Artur, Szabó Lajos, Tollée Hedvig, Gross Frigyes, Oláh János, Deutsch Gizella, Szedlárk Annuska, Sárty Artur, Ács Mariska, Molecz Béla, Weisz Teri és Béla, Záborszky István, Gut Izsa, Rupp Irén, Jónász Hermína, Vilma és Frida, Veisz Berta, Ilona és Bódog, Pfeifer Nándor, Goll Rezső, Szűsz testvérek, Steiner Samu és Lajos, Ádám Aranka, Majthényi Leonie, Országh Paula és Aladár, Ofner Szeréna, Ádám Déneske, Debreceni

Barna, Matuska Mariska, Békey Nándor, Zuber Ferencz, Szokolovits Iván, Szombathelyi Sándor, Merfort Valerie és Marietta, Markovits Margit, Mittelmann Árpád, Strausz Margit és Kornélia, Ambrózy Sarolta, Hercz Ida és Teri, Kubicek Szabina, Kiczberger István, Biermann Szidi és Gyula, Gold Hermin, Herzog Fülöp, Gullyás Pista, Halmágyi Fanni.

Jótekonyság.

A csángó magyarok betelepítésére adakozott: Vass Jenő 50 kr. — A már eddig kimutatott 264 frt. 22 krral együtt 264 frt. 72 kr.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Vass Jenő 50 kr., Prag Erzsike gyűjtése 3 frt. (Ehhez járultak: Medveczky Laura és Elvira 1 frt., Haasz Rikárd 60 kr., Divald Irma és Margit 40 kr., László Róza 30 kr., Prag Erzsike 70 kr.) — A már eddig kimutatott 9 frttal együtt 12 frt. 50 kr.

*

Arany János szobrára Debreczeni Barna 12 frt. 30 krt küldött be hozzám. Ez egy színi előadás tiszta jövedelmeké maradt. Felső-Nyáradon adták elő a »Kis Lap«-ban megjelent »A méregpohár« című szindarabot s szereplők voltak: Debreczeni Jolán és Barna, Hubai Irma, Demeter Dezső, Fodor Zoltán, Vincze Jolán, Bárdi Erzsike és Pető István. A tiszta jövedelemhez a belépti díjon kívül fölülfizetéssel járultak: Debreczeni Bertalan 1 frt., Szikorszky Gyula 60 kr., Debreczeni Gábor 60 kr., Csorbies Kálmán 1 frt. 20 kr., Berzeviczy N. 80 kr., özv. Fodor Gyuláné 60 kr., Vincze Imre 80 kr. és Pető István 60 kr.

Nagy örömmel veszem tudomásul kis olvasóim buzgalmét, melylyel hazánk nagy költője emlékének áldoztak. A beküldött összeget átadtam a magyar földhitelintézetnek, mely az Arany-szobor javára gyűjtött pénzeket kezeli.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1883. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.